

Fotokinasolly - Adobe stock

V závěru Janova evangelia jsme svědky scény, kdy Ježíš stojí před Pilátem a říká mu, že „proto se narodil a přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě“. A Pilát se ho ptá: „Co je to pravda?“ A jinde v evangeliu slyšíme jiné Ježíšovo slovo: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Je-li tedy Kristus Pravdou, znamená to, že pravda může být jenom jedna? Ježíše Krista přece nelze rozčtvrtit na vůči sobě nezávislé a rozporné části. A může „pravdu“ poznat i někdo, kdo o Ježíši Kristu vůbec neslyšel?

Přestože zde vycházím z biblického textu, otázka po pravdě je obecnou otázkou, kterou si kladli snad všichni filosofové všech dob. Na položenou otázku tedy odpovídám šalamounským způsobem – ANO i NE. Protože jsem vás asi neuspokojil, musím to vysvětlit.

Začnu tedy tím NE: Pravda není jedna, zrovna tak jako i problémy a otázky nejsou

jedny a stejného druhu. V životě přece řešíme různé věci, a proto i odpovědi a řešení jsou různá. Jedna věc je řešit např. početní úlohu z matematiky, kterou mám za domácí úkol, a jiná věc je přemýšlet o tom, zda si mám, nebo nemám vzít deštník, až půdu za chvíli na nákup. Zmínil jsem tu dva problémy, kdy první (matematická úloha) je řešen tzv. čistým spekulativním rozumem, zatímco ten druhý (zda si vzít, nebo nevízt deštník) se týká praktického rozumu. První typ problémů je blízký přírodním vědám, které popisují a vysvětlují, druhý typ souvisí s praktickým rozhodováním člověka. Můžeme zde myslet např. na starostu obce nebo na ženu v domácnosti. Další zásadní věci, která vstupuje do hry, je nedokonalost našeho poznávání. Často tak musíme naše závěry opravovat, anebo i měnit. Vnímáme tak, že v tomto smyslu nelze hájit názor, že existuje jen jedna pravda.

Něco jiného je, když se ptáme, zda existuje např. nějaká základní mravní norma, která by platila pro všechny lidi bez rozdílu jejich věku, národnosti nebo kultury. Můžeme zde myslet na desatero od 4. po 10. přikázání. Ptáme se tak, zda vždy, všude a pro

všechny platí přikázání „nezabiješ“, „nesešmiš“ nebo „nepokradeš“... A v tomto smyslu odpovídám: ANO, existuje jedna pravda či jeden základní a objektivní řád hodnot a norem. Tato myšlenka není doložena jen evangeliem, na které jsem se odkazoval na začátku, ale celou filozofickou tradicí, která se odvolává na Sokrata. Sokrates byl řecký filozof z 5. stol. př. K., který byl přesvědčen o tom, že pravda je neměnná, a proto za ni stojí i zemřít. Vedle Sokrata můžeme vzpomenout i na německého filozofa Immanuela Kanta (18. stol.), který podobně předpokládá, že každá rozumná bytost je schopna díky svému rozumu vyslovit obecně platný zákon pro jednání.

Ať je to jakkoli, nalézáni pravdy je náročná věc, která bolí. Přestože se můžeme opírat o jistý pevný řád hodnot, jak o něm mluví sokratovští filozofové, Kant nám připomíná, že náš rozum je často zatížen různými emocemi. Ty nás při hledání pravdy svádějí. A proto, abychom se mohli dobírat pravdy, je třeba neustále na sobě pracovat. Týká se to jak poctivého studia, kritického myšlení, tak mravní sebekázně.

pacientovi. Než jsem odešel z pokoje, tak jsem se na oba ještě podíval. Nemohl jsem uvěřit svým očím. Tatínek měl stále divku v náručí. Ale jakou! Svalové křeče jí natolik povolily, že dokázala ohnout kolena. Neměla už staženou čelist a na svého otce se usmívala. Chtělo se mi plakat radostí.

Za tři týdny po přijetí do nemocnice se dívka uzdravila. Její stav byl zpočátku tak kritický, že se očekávala její brzká smrt. Láska tatínka se ukázala jako nejmocnější lék.

Ježíš na kříži má rozpjaté ruce a objímá takto celý svět, všechny lidi. S rozprášenými rukama přišel mezi apoštoly a zdravil je: „Pokoj vám.“ S rukama vztaženými k nám si ho můžeme představit i nyní. Přitom nás volá k sobě jako tehdy v Palestině. „Nechte děti přijít ke mně, neboť takovým patří nebeské království.“ (Mt 19, 14)

I my máme své nemoci, starosti, bolesti. Nezůstáváme s nimi sami. Rozběhneme se za Ježíšem, aby nás objal, a my se v jeho náručí uzdravili. Ježíš za nás zemřel, aby nás vykoupil, spasil, a my jsme jednou došli do nebe. Ale je nám blízko už tady na zemi – ve svatostánku, když se modlíme, při každé mši svaté.

Jáhen Josef Janšta

Podle: Bruno Ferrero, Sny pro duši

Ilustrace: Jiří Vančura

Uzdravení v náručí

Doktor Ian Cross patří k Lékařům bez hranic, kteří otevřeli svou kliniku v Bangladéši, v chudé zemi, která potřebuje pomoc ze zahraničí. Lékař vypráví o desetiletém děvčeti, které se jmenuje Laila.

Do nemocnice ji donesl její otec, který s ní prchl z Barmy sužované násilnostmi. Malá pacientka měla tetanus, nemoc, která je díky očkování jinde ve světě téměř vymýcena. Byla ztuhlá, zkroucená, nemohla se hýbat. Nemohla jíst, protože nedokázala otevřít ústa. Každý pohyb ji působil bolestivě křeče.

Tu pohléda na svého otce, po tváři jí tekly slzy a přes zatáté zuby cosi mumlala. Bengálská asistentka ji porozuměla. „Chce, aby ji otec obejmul.“

Tatínek se jí bál uchopit, protože při tetanu každý dotyk vyvolává křeče. Opatrně jsem děvče přesunul do jeho klínu a řekl jsem mu, aby se nebál ji obejmout. Nechal jsem je tak spolu a věnoval jsem se jinému

Pitný režim na hlavě

V plesových tombolách či různých soutěžích lze vyhrát cenu jménem „pitný režim na celý rok“. Znamená to, že vítěz obdrží například láhev minerálky nebo plechovku piva na každý den dalšího roku. Ještě o trochu více toho zvládl unést a vybalancovat na své hlavě britský silák John Evans. V roce 2007 si totiž nechal na hlavě postavit pyramidu z celkem 429 kusů plných nápojových plechovek. Celkem tak nesl 173 kg, a zaznamenal tak rekord v nejvyšší počtu plechovek udržených na hlavě.

Můžou balancovat i malověrní?

„Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Přesně tak se Ježíš ptal Petra, když si šli naproti po hladině moře a Petr začal tonout. Můžeme říct, že i Petr při své chůzi po moři balancoval. Tak jako my, když kráčíme postní dobou nebo celým naším životem. Rozmýšlíme se nad věcmi, v něčem máme jistotu, jindy pochybujeme. Jedinou konstantou je komfortní fakt, že i když spadneme, Ježíš nám vždy podá pomocnou ruku. Tak jako Petrovi, vždy znovu a znovu. Přeji vám, kluci, ať dobře balancujete a prožijete svátky Velikonoc v blízkosti oltáře a ať je radost z Kristova vítězství i vaší radosti!

Zdroje: kniha Guinness World Records 2016, wikipedia.org

Elegantní za každých okolností

Leckterá dáma nám může potvrdit, že chůze na nelehkou disciplínu. Něco o tom ví i Ruska Oxa-si v roce 2015 při show rekordů a kuriozit v Mirekordní pokus v chůzi po laně právě parádní lo-podpatky. S tímto obutím pak dvakrát přešla vi-7,5 m. Zdvonásobila tak dosavadní rekord, připomůckou při tomto balancování byl obyčejný

vysokých podpatcích je na Seroštanová. Ta láně obula na svůj díčky s vysokými suté lano o délce čemž její jedinou dámský vějíř.

Na kole do nebe

Že lze na kole vyjet a sjet nejrůznější cíle, je jasné. Ale že by šlo na kole i někam vyskákat? Přesně tak! Balancování a skákání na zadním či předním kole je jednou z technik disciplíny zvané biketrial. Sportovci, kteří se trialovým ježděním zabývají, samozřejmě chtějí i překonávat rekordy. A tak Polák Krystian Herba na svém kole vyskákal až na vrchol Eureka Tower v australském Melbourne. Zdolal při tomto pokusu celkem 2 755 schodů. V Čechách se jeho výkony snaží napodobit trialista Josef Dressler, který při svých pokusech překonal například Petřínskou rozhlednu (299 schodů) či vysílač na Žižkově (736 schodů).

Gymnastika na živém koni

- oficiálně nazývaná jako voltiz, je dnes již regulérní sportovní disciplína. My se však seznámíme s rekordním zápisem, kterého dosáhli Angličan Louis Smith a Ital Alberto Busnari na koni jako gymnastickém náčiní. Reč bude o takzvaných Thomasových kružích, tedy cviku, při kterém gymnasta na koni kombinuje rotace těla, střihy nohama a přehmatává u toho rukama. Oba zmínění akrobati dokázali tento cvik provést padesátkrát bez přerušení, čímž shodně zapsali světový rekord.

Fotograf: studio.com, anatoly_gleb, pathdoc - Adobe stock; headbalancer.com; Croquant - wikipedia.org